

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Avla ... Thesavrorvm Dei In Passione D. N. Iesv Christi
Effusorum ad Resvrrectionem Mvltorum**

Eyschen, Georg von

Coloniæ, 1658

§. 17. Abierunt retrorsum & ceciderunt in terram. v. 6.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45556

profandum de venerunt, quam ille sit impudens & perditus, ita ut omnia verecundiam exuerit. sane si unquam impudentis hominis exemplum extiterit, illud certe fuit.

O Filij hominum ratione utentium nolite malis moribus vos dare, nolite discere peccatum, videte in hoc impudente speculo, quousque venire possit homo, si sibi non caveat ab initio peccati, uti Iudas, qui sibi non cavuit ab initio, à parvis furtis, & pervenit ad magnas prodiciones & tantam impudentiam.

§. 16. *Vt ergo dixit Iesus, Ego sum. v. 6.*

Videamus quid sit hoc verbum *Ego sum*. Cum Moyses mittebatur à Deo ad liberandum populum Israëliticum à servitute Ægypti & interrogare nomen mittentis se, responsum accepit, Dei mittentis nomen esse: *Ego sum qui sum; vel qui est*. quod nomen si ruditer expendatur videretur esse ridiculum, quia nobis apparet quod etiam alii sint qui sunt. Sed si hoc ipsum exacte perpendatur, revera nomen est, quod soli Deo convenire potest per essentiam, aliis per aliqualem tenuemque participationem. Deus enim solus est de quo semper verum est *Ego sum*. de aliis creaturis non semper est verum: *Ego sum*. Sed verum est, fuit tempus cum non erat. cum ergo Dominus noster Iesus dicit, *Ego sum*, mirificum verbum eructavit; nempe eundem se esse, qui olim Moyli locutus sit, *Ego sum*. Hoc nomen est illud quod Iudæi sub quatuor literarum notis pictum ineffabile censebant esse, nempe qualibet litera verbum notante integrum ut esset perinde ac si diceretur *DEUS EST, FUIT, ET ERIT* uti Buxtorfius in Lexico suo, licet acatholicus, contra suos fratres faretur, qui cum suo inscitissimo Iehoua solent Bacchanalia celebrare quasi magnam rem fecissent legendo, quod legi non potest.

Gratias ago tibi Domine Iesu quod confessus es esse te illum, quies, & qui fuisti semper, & qui semper eris. Hæc confessio est fidei nostræ prima propositio & basis. Da obsecro gratiam ut hoc nomen tuum semper contra Arianos confitear & bonam eius vim in me experiar.

§. 17. *Abierunt retrorsum & ceciderunt in terram. v. 6.*

Etiam infaustam vim habet idem nomen Dei & verbum *Ego sum*. quia Iudas & socii eius illud audientes cadunt, terrentur, deficient. Agnosco evenire huic nomini, quod evenit etiam solis radio, ille lutum indurat, picem liquat, arenam exurit, germen fovet. itaque verificatur etiam hic proverbium, *Vnumquodque iuxta quod capax est recipit actionem agentis.*

ris. Iudas ergo & societas eius, quoniam improberant, capaces erant terro-
ris & ruinæ à Deo. at discipulis laborantibus bono animo in remigando
exobedientia, idem verbum auditum solatio fuit.

DEus meus cupio esse in societate eorum qui per verbum tuum ego san-
animentur, non conturbentur. Cupio esse in numero discipulorum re-
migrantium, non autem te nequiter tentantium & prodentium; ne verbum
tuum sit mihi causa ruinæ, sed consolationis.

§. 18. Iterum ergo interrogavit eos. v. 7.

Erectos à terra & sanos, inimicos tamen Principes Iudæorum, qui
aderant eorumque ministros, Iudam discipulum suum, sed proditorem, &
militem, perpetrato & viso hoc insigni miraculo. potentia suæ in ipso, ut
magnitudinem cæcitas eorum in medium proferret, iterum interrogavit,
vel nunc errorem suum vellent corrigere & tandem aperirent oculos men-
tis suæ, & agnoscerent divinum quid esse in hoc homine, qui verbo eos
profigasset, in terram prostravisset & exissetque sanos, & incolumes.

Hic iam paulisper, ad te conversa vide quæso ô anima mea, quam im-
patiens, quam sæva & vindictæ appetens sis, unico verbo ad iram ad
contumeliosa verba, & ad tui ultionem expetendam commoveris & com-
mota semel non potes loqui adversariis tuis. Certe hic Christus non de-
dignatus alloqui vilissimum proditorem suum, eumque amicum dicere &
dulciter osculari: deinde etiam cæteros inimicos amice admodum inter-
rogavit, dicens: *Quem queritis?* cum surrexissent prostrati, ut eis locum resip-
iscentiæ daret licet sciret non emendandos. Tu autem præteris prox-
imos tuos, eis loqui contemnens, talique dedignatione seu aspernatione ad
odium maius eos invidiamque provocas, sicque animas eorum perdis,
quas amicabili aspectu & suavi verbo placare & ad charitatem commo-
vere posses: certe sic non fecit Christus, Dominus meus, qui etiam inimi-
cos suos amice admodum affatus est, ut lucraretur animas eorum, & do-
ceret nos mansuetudinem admiscere correptionibus, potuisset sane ter-
ram scindere & reprobos demergere aliisque modis ulcisci, sed maluit ad
terram affligere nobis in exemplum ut nostros inimicos potius ad resipil-
centiam trahere quam delere studeremus.

§. 19. *Quem queritis.* v. 7.

Cum iam surrexissent inimici una voce Christi retro pulsi & in ter-
ram cadere coacti, & starent ad vindictam parati, odiis ferociore, amice